

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a JUDr. Jana Peroutky ve věci

žalobců: **a) JUDr. M. B.**
bytem X

b) Ing. Z. B.
bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Steinwichtem
sídlem U Pergamenky 2, Praha 7

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2024, č. j. 020647/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2024, č. j. 020647/2024/KUSK, se ruší a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů částku 12 596,90 Kč k rukám jejich zástupce Mgr. Pavla Steinwichta, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a podání účastníků

1. **Žalobci se žalobou** podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru životního prostředí, ze dne 23. 1. 2023, č. j. MÚBNLSB-OŽP-9521/2023-CINMI (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

„prvostupňové rozhodnutí“). Městský úřad prvostupňovým rozhodnutím žalobcům předepsal odvod ve výši 144 131,40 Kč za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 30. 6. 2024 (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Jednalo se o odnětí zemědělské půdy o výměře 186 m² (BPEJ 2.01.00 – zařazené do I. třídy ochrany) na pozemku parc. č. X1 v katastrálním území V. u K. (všechny dále zmíněné pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území).

2. Žalobci namítají, že správní orgány stanovily výši odvodu za odnětí půdy ze ZPF v nesprávné výši. Pochybily tím, že do výpočtu zahrnuly koeficient ekologické váhy negativního ovlivnění faktoru životního prostředí C, tj. území mimo plochy určené územně plánovací dokumentací k zástavbě nebo pro jiné urbanistické funkce. Mají za to, že vynětí neovlivní žádný faktor životního prostředí, neboť dotčený pozemek se již nachází v ploše, která je platným územním plánem určená k zástavbě. Navíc podle části D bodu 2 písm. b) Sazebníku se ekologická váha vlivu nepoužije na plochách rodinných domů, pokud je stavebníkem fyzická osoba a rodinný dům má sloužit vlastní bytové potřebě stavebníka. V projednávaném případě se jedná o rodinný dům určený k bytové potřebě žalobců. Částka odvodu má proto činit pouze 28 826,28 Kč.
3. Správní orgány argumentují tím, že v době vydání prvního rozhodnutí ve věci příslušná obec neměla územní plán a podle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF se při rozhodování o odvodech vychází z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu ve věci. Žalobci se však domnívají, že nezahrnutí pozemku do územního plánu není otázkou „právního stavu“, nýbrž faktického stavu. Navíc za první povolovací akt ve věci nelze považovat rozhodnutí Městského úřadu Klecany ze dne 9. 1. 2015, č. j. 52/2015 (dále jen „územní rozhodnutí“), neboť bylo vydáno za účelem parcelace a výstavby technické a dopravní infrastruktury pro 35 rodinných domů. Rodinný dům žalobců byl však povolen až na základě územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru ze dne 17. 5. 2021, č. j. 4555/2021 (dále jen „společný souhlas“). Právě společný souhlas je proto prvním povolovacím aktem ve věci. Ostatně vyjádření odboru životního prostředí městského úřadu ke společnému souhlasu odkazuje toliko na závazné stanovisko odboru životního prostředí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č. j. 095576/2014/KUSK (dále jen „souhlas s odnětím ze ZPF“), aniž by zmiňovalo navazující územní rozhodnutí, které není z hlediska výpočtu odvodu relevantní. Jelikož v současnosti je dotčený pozemek územním plánem zařazený do zastavitelné plochy, nedává smysl, aby správní orgány do výpočtu odvodu zahrnuly koeficient pro území mimo plochy určené územním plánem k zástavbě. Postup správních orgánů při stanovení výše odvodu je proto nezákonný, překvapivý a nešetří práva žalobců.
4. Dále žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je předčasné. V době zahájení správního řízení ještě nebyla stavba rodinného domu dokončená. Správní orgány proto neznaly skutečnou velikost odnímané plochy. Jelikož výstavba rodinného domu trvala zcela běžnou dobu, správní orgány neměly důvod předepsat odvod ještě před dokončením stavby či před vydáním kolaudačního rozhodnutí. V této souvislosti žalobci uvádí, že skutečná zastavěná plocha rodinného domu činí 159,4 m², nicméně správní orgány při výpočtu odvodu vycházely z plochy o výměře 186 m².
5. **Žalovaný ve vyjádření** navrhuje zamítnutí žaloby. Prvním povolovacím aktem ve věci je územní rozhodnutí, které obsahuje podmínky stanovené v souhlasu s odnětím ze ZPF. Při Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

stanovení odvodu proto bylo rozhodné datum nabytí právní moci územního rozhodnutí, tj. 10. 2. 2015. Dále žalovaný uvádí, že podle § 11 odst. 2 zákona o ochraně ZPF se o výši odvodů rozhodne po zahájení realizace záměru. U záměrů realizovaných po etapách vymezených v souhlasu s odnětím se rozhoduje samostatně za odnětí pro každou jednotlivou etapu po jejím zahájení. Prvostupňový orgán tedy postupoval správně, neboť stanovil výši odvodu po zahájení záměru, přičemž vycházel ze zastavěné plochy o výměře 186 m² stanovené v územním rozhodnutí.

6. **Žalobci v replice** upřesnili, že zastavěnou plochou rodinného domu je podle § 2 odst. 7 věty druhé zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) plocha ohraničená pravoúhlými průměty vnějšího líce obvodových konstrukcí všech nadzemních i podzemních podlaží do vodorovné roviny. Neuplatní se věta pátá uvedeného ustanovení, jak tvrdí žalovaný, neboť rodinný dům má obvodové svislé konstrukce. Opakují, že plocha zastavěná rodinným domem činí 159,4 m².

Podstatný obsah správního spisu

7. Prvostupňový orgán dne 18. 11. 2022 oznámil zahájení řízení o stanovení výše odvodů za trvalé odnětí půdy ze ZPF na pozemku parc. č. X1. Současně uvedl výpočet odvodu a finální částku ve výši 144 131,40 Kč. Do správního spisu založil mj. souhlas s odnětím ze ZPF, tabulku označenou jako Výpočet odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, územní rozhodnutí a společný souhlas.
8. Souhlas s odnětím ze ZPF ze dne 9. 7. 2014 se týká půdy na parcelách č. X2 a části č. X3 o výměře 1,4426 ha, a části parcely č. X4 o výměře 1,0363 ha, celkem tedy o výměře 3,6446 ha, určené pro výstavbu rodinných domů a komunikace v k. ú. V. u K. Souhlas byl udělen právní předchůdkyni žalobců Ing. H. G.
9. Dle tabulky označené jako Výpočet odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, vypracované orgánem ochrany ZPF, je na pozemku parc. č. X1 orná půda zařazená v I. třídě ochrany s kódem BPEJ 20100. Odnětí negativně ovlivní faktor životního prostředí C (mimo území určené k zástavbě) s ekologickou váhou vlivu 5.
10. Územní rozhodnutí ze dne 9. 1. 2015 vydal příslušný stavební úřad na umístění stavby *parcelace pro 35 rodinných domů V*. Vztahuje se na komunikace a zpevněné plochy, vodovodní řad, odvodnění komunikací, rozvod plynu, rozvod kabelového vedení elektro a veřejné osvětlení na pozemcích parc. č. X2, X3, X4 a X5. Územní rozhodnutí obsahuje podmínky stanovené v souhlasu s odnětím ze ZPF, že za odnímané plochy ze ZPF pro rodinné domy bude zaplacen odvod, jehož výše bude stanovena na základě výpočtu předloženého žadatelem v řízení o uložení odvodu. Toto řízení se povede po nabytí právní moci rozhodnutí, které bude ve věci vydáno podle zvláštních právních předpisů.
11. Následně stavební úřad vydal žalobcům společný souhlas ze dne 17. 5. 2021 se stavebním záměrem *novostavba rodinného domu X, na pozemku parc. č. X1 (orná půda)*. Maximální zastavěná plocha nepřesáhne 186 m².
12. Žalobci ve vyjádření ze dne 27. 11. 2022 nesouhlasili s výpočtem odvodu, neboť souhlas s odnětím ze ZPF je starý 8 let, byl vydán pro odlišnou osobu a v době, kdy obec neměla územní plán. Ekologická váha vlivu se v případě žalobců nepoužije. Pozemky se již nacházejí v ploše určené k zástavbě podle územního plánu. Navíc část D sazebníku odvodů za odnětí

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

půdy ze ZPF stanoví výjimku, že na plochách rodinných domů sloužících k bytové potřebě stavebníka se ekologická váha vlivu nepoužije. Výsledná částka odvodu má proto činit 28 826,28 Kč.

13. Městský úřad odůvodnil prvostupňové rozhodnutí tím, že prvním povolovacím aktem ve věci bylo územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 10. 2. 2015. Vycházel proto z právního stavu a právní úpravy účinné v té době. Do výpočtu zahrnul ekologickou váhu vlivu 5, neboť dotčené pozemky tenkrát nebyly územně plánovací dokumentací určeny k zástavbě.
14. Žalobci podali proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání ze dne 7. 2. 2023, v němž vznesli stejnou námitku ohledně nesprávnosti výpočtu odvodu jako v žalobě. Namítali též předčasnost rozhodnutí s tím, že stavba ještě nebyla dokončena.
15. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Prvním povolovacím aktem ve věci podle něj bylo územní rozhodnutí, neboť převzalo podmínky stanovené souhlasem s odnětím ze ZPF. Zákon o ochraně ZPF ve znění účinném do 31. 3. 2015 neobsahoval výjimku, na kterou žalobci poukázali v odvolání. Jelikož územní plán je opatřením obecné povahy, lze absenci územního plánu považovat za právní stav. Prvostupňové rozhodnutí není předčasné. Odvod lze předepsat v návaznosti na předchozí rozhodnutí (resp. nemusí se čekat na kolaudační rozhodnutí), lze-li předpokládat, že záměr bude realizován. Prvostupňový orgán zahájil řízení až po vydání společného souhlasu ze dne 17. 5. 2021, který vymezil zastavěnou plochu, tj. plochu záboru ZPF.

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jedná se o žalobu projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Ve věci soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Navržené listinné důkazy (územní rozhodnutí, společný souhlas) soud neprovedl, jelikož jsou součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí. Pro nadbytečnost soud neprovedl důkaz dokumentací skutečného provedení stavby č. 1/2023, neboť otázku výše odvodu budou znovu posuzovat správní orgány.

Posouzení žaloby

19. Podle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z *právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci* podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu (§ 21).
20. Podstatou řešeného sporu je otázka, zda prvním povolovacím aktem ve věci ve smyslu citovaného ustanovení bylo územní rozhodnutí ze dne 9. 1. 2015, nebo společný souhlas ze dne 17. 5. 2021. Účastníci se shodnou na tom, že souhlas s odnětím ze ZPF ze dne 9. 7. 2014 byl vydán ve formě závazného stanoviska, a nelze jej proto považovat za první povolovací akt ve věci. Shodnou se rovněž na tom, že ke dni nabytí právní moci územního rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

obec neměla územní plán. Dotčené pozemky se proto nacházely mimo plochy určené územně plánovací dokumentací k zástavbě nebo pro jiné urbanistické funkce.

21. Ze správního spisu vyplývá, že souhlas s odnětím ze ZPF se týkal pozemků parc. č. X2 a částí pozemků parc. č. X3 a X4 pro stavbu domů pro bydlení, zpevněných ploch, komunikací a zeleně při bytové výstavbě v k. ú. X. Územní rozhodnutí bylo vydané na umístění stavby – parcelace pro 35 rodinných domů a související technické a dopravní infrastruktury (komunikace a zpevněné plochy, vodovodní řad, odvodnění komunikací, rozvod plynu, rozvod kabelového vedení elektro a veřejné osvětlení) na týchž pozemcích parc. č. X2, X3 a X4. Obsahuje navíc podmínky týkající se odvodu za odnímané plochy pro rodinné domy stanovené v souhlasu s odnětím ze ZPF. Společný souhlas povolil záměr novostavby rodinného domu na pozemku parc. č. X1 v k. ú. X. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se uvádí, že nynější pozemek parc. č. X1 je součástí lokality, pro kterou bylo vydané územní rozhodnutí.
22. Žalobci výše uvedené skutečnosti nerozporují. Argumentují tím, že územní rozhodnutí bylo vydané za účelem umístění technické a dopravní infrastruktury pro 35 rodinných domů, nicméně nepovolilo výstavbu jejich rodinného domu. Za účelem výstavby rodinného domu si museli obstarat až společný souhlas. Soud žalobcům v tomto přisvědčuje.
23. Územní rozhodnutí skutečně neumístilo stavbu rodinného domu žalobců, ale pouze související infrastrukturu. Dle výslovného označení i obsahu sice jde o územní rozhodnutí pro povolení stavby, avšak nikoliv rodinných domů, což jednoznačně potvrzuje podmínka č. 1 výrokové části V, která výslovně předpokládá, že územní rozhodnutí na umístění rodinných domů bude vydáno samostatně teprve následně [*“Územní rozhodnutí pro umístění staveb rodinných domů bude vydáno za podmínky vydání stavebního povolení pro výstavbu podmiňujících staveb: Rozšíření komunikace na parc. c. X6 (ul. H.), přístupové komunikace včetně chodníků, inženýrské sítě: vodovod, odvodnění komunikace, NN elektrorozvody, plynovod, veřejné osvětlení.”*]. Byť by se mohlo jevit, že by mohlo jít současně i o rozhodnutí o dělení pozemků dle § 82 stavebního zákona, na toto ustanovení výrok vůbec neodkazuje a nejsou jím vymezeny ani příslušné parcely. Pakliže územní rozhodnutí hovoří o „parcelaci pro 35 RD“, jde s ohledem na absenci nezbytných náležitostí výroku pouze o název stavby obsahující zasíťování pozemků.
24. I kdyby však snad v kontextu s přílohami (jež součástí předloženého správního spisu nejsou) přece jen šlo i o územní rozhodnutí o dělení pozemků zamýšlených pro výstavbu rodinných domů, stejně by nemohlo jít o „první povolovací akt ve věci“ ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF. Ze samotného územního rozhodnutí ani ve spojení se závazným stanoviskem (souhlasem s odnětím ze ZPF) tak, jak jsou součástí správního spisu, totiž nelze dovodit, kde konkrétně má být na pozemku žalobců umístěn rodinný dům a zejména jakou má mít výměru, tj. jaká plocha má být na tomto pozemku ze ZPF odňata. Je zde uvedena (a to jen v odůvodnění) pouze přibližná souhrnná plocha pro všechny stavby, resp. všechny rodinné domy v lokalitě rozvojového záměru dohromady. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012-25, bodu 25, je přitom podstatný faktický stav a nemá docházet k vyměření odvodu za půdu, které ZPF odňata nebyla. Tomuto požadavku nelze dostát, není-li v územním rozhodnutí ani náznakem uvedeno, jaká část půdy v místě konkrétní parcely má být odňata. Teprve společný souhlas umisťuje a povoluje konkrétní rodinný dům žalobců na nové parcele č. X1 a určuje jeho polohu a výměru odnímané plochy k zastavění, tedy rozhodné charakteristiky pro výpočet odvodu. Jeho podkladovým aktem však Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

pohříchu není souhlas s odnětím ze ZPF ani jiné závazné stanovisko, které by jej nahrazovalo. To však nemůže jít k tíži žalobců. Z těchto důvodů je soud přesvědčen, že prvním povolovacím aktem ve věci bylo až společné povolení ze dne 17. 5. 2021, které nabylo právní moci dne 18. 5. 2021. Při rozhodování o odvodech byl proto rozhodný právní stav ke dni 18. 5. 2021.

25. Výkladem termínu „právní stav“ v kontextu ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 As 362/2017-30, přičemž konstatoval, že jej nelze ztotožňovat pouze se stavem právních předpisů. *Obecně se právním stavem rozumí kromě stavu právního řádu také stav konkrétních právních vztahů*, např. obsah existujících rozhodnutí správních orgánů. Současně dovodil, že za právní stav se nepovažuje výše odvodu orientačně stanovená v souhlasu s odnětím půdy vydaným *ve formě závazného stanoviska*, neboť účinky takového souhlasu se aktivují až právní mocí správního rozhodnutí, do kterého je včleněno. Právě proto zákon v § 11 odst. 3 stanovuje, že pro výši odvodu je rozhodný právní stav ke dni právní moci prvního rozhodnutí ve věci vydaného podle stavebního zákona.
26. Žalobci citovaná část uvedeného rozsudku, podle níž *„ze smyslu ani textu zákona o ochraně zemědělského půdního fondu tak zcela jistě nelze dovodit, že by výše odvodu měla být konzervována podle právní úpravy účinné ke dni vydání souhlasu s odnětím půdy, a nemohla by doznat změn v souvislosti s pozdější změnou sazeb odvodů odrážejících aktuální hodnotu zemědělské půdy“*, se týkala souhlasu s odnětím půdy vydaným formou závazného stanoviska a za rozhodnou označovala výši odvodu podle právní úpravy účinné v době nabytí právní moci společného povolení, které v sobě integrovalo podmínky obsažené v souhlasu s odnětím půdy a které jako první má právní účinky navenek veřejné správy.
27. K námitce, že absenci územního plánu nelze považovat za právní stav, soud uvádí, že územní plán obce se vydává formou opatření obecné povahy [§ 43 odst. 4 stavebního zákona, popř. § 73 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon]. Opatření obecné povahy sice není rozhodnutím ani právním předpisem, nicméně závazně upravuje právní poměry v konkrétní věci (jako správní rozhodnutí) pro obecně vymezený okruh adresátů (jako právní předpis). Konkrétně územní plán závazně stanoví funkční a prostorové uspořádání území obce. Jelikož na rozdíl od závazného stanoviska sám o sobě závazně upravuje právní vztahy, utváří „právní stav“ stejně jako právní předpisy či rozhodnutí. Absence územního plánu v obci je proto součástí nejen faktického, ale i právního stavu. Vycházely-li správní orgány z právního stavu k 9. 1. 2015, tedy z absence územně plánovací dokumentace obce, která ke dni 18. 5. 2021 již existovala, zatížily napadené rozhodnutí nezákonností.
28. Požadavkem, aby orgán ochrany ZPF vycházel při rozhodování o odvodech z právního stavu ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu zákonodárce nepochybně mínil, aby příslušné orgány vycházely z tehdy platných a účinných právních předpisů. Správní orgány proto nepostupovaly správně, pokud v rámci výpočtu výše odvodu vycházely ze zákona o ochraně ZPF ve znění účinném do 31. 3. 2015 a zohlednily tzv. ekologickou váhu vlivu, přičemž základní cenu zemědělské půdy dotčené odnětím ze ZPF vynásobily příslušným koeficientem pro Území mimo plochy určené územně plánovací dokumentací k zástavbě nebo pro jiné urbanistické funkce (koeficient 5, srov. části B a D Sazebníku odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, který je přílohou zákona o ochraně ZPF, a to ve znění účinném do 31. 3. 2015). Jelikož byla půda ze ZPF odňata pro účely výstavby rodinného domu určeného k bytové potřebě žalobců, měla se naopak Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

uplatnit výjimka pro rodinné domy, jež byla do zákona o ochraně ZPF vtělena s účinností ode dne 28. 6. 2016 [srov. část D bod 2 písm. c) přílohy zákona o ochraně ZPF v uvedeném znění].

29. Jelikož správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem o ochraně ZPF, což mělo evidentní vliv na výpočet výše odvodu, zrušil soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost. Nezabýval se nadále žalobní námitkou, že zastavěná plocha rodinného domu ve skutečnosti činí pouze 159,4 m² ač prvostupňové rozhodnutí počítá s plochou odnímané půdy o rozloze 186 m². Soud podotýká, že skutečný rozsah záboru zemědělské půdy nesouvisí s otázkou „předčasnosti“ rozhodnutí, nýbrž s otázkou zjištěného skutkového stavu. Bude však úkolem správních orgánů v dalším řízení skutkový stav znovu správně zjistit. Posoudí při tom dokumentaci skutečného provedení stavby, kterou žalobci předložili před soudem. Je tedy nadbytečné, aby se touto otázkou zabýval nyní soud.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, zrušil soud napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány v dalším řízení vázány právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci byli ve věci plně úspěšní, a soud jim proto přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které představuje jednak zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 x 3 000 Kč a dále náklady na zastoupení advokátem. Náklady na zastoupení advokátem tvoří odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobců náleží odměna za tři úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky) ve výši 4 960 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 [zvýšeno z důvodů zastupování dvou osob podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Výše odměny tak celkem činí 14 880 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Dle § 57 odst. 2 s. ř. s. je součástí nákladů řízení též náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. 21 % z částky 15 780 Kč (3 313,80 Kč). Žalovaný je tak povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení celkem 25 093,80 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.). Na každého ze žalobců z toho připadá jedna polovina, tj. 12 596,90 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 29. ledna 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.